

A cigánytelepen már korán reggel nagy volt a ricsaj, láрма. A cigányok az egyik viskó előtt tolongtak, hangosan beszélgettek. Az öreg Fardi felesége vajúdott, gyereket várt. Az asszony nagyon rosszul volt, mert bizony már az ő korában a szülés veszélyes volt. Összejöttek a rokonok segíteni, s várták a kisbabát. Fardi lókupec volt, az istállóban most is négy szép ló ropogtatta a friss szénát. Az ötödik ló, a Bango, egy szép fekete kanca is kiscsikót várt. Szegény Fardi azt sem tudta hová szaladjon, mert hát a gyerek is fontos ugye, de a ló sem akármilyen. Számára mindkettő fontos. A szomszédasszonyok már ott szorgoskodtak az asszony körül, a víz meleg volt, tiszta ruha kikészítve, de a gyerek csak nem akart jönni.

Ide orvost kell hívni, de gyorsan, mert Lina alig lélegzik már, én nem tudok rajta segíteni, legalább a gyereket mentsük meg!

Az egyik asszony elszaladt orvosért. Mire az orvos megérkezett, az asszonyban már alig volt élet. Ahogy az orvos vizsgálja, az asszony meghalt. Nem volt mit tenni, az orvos felvágta az asszony hasát és kivette belőle a gyereket. Egy szép fekete fiúcska volt.

A fiú élt, hangosan felsívított, és lepisilte az orvos kezét.

- Na ez szerencsés gyerek lesz! - jegyezte meg az orvos.

E közben az istállóból szalad be egy gyerek, és mondja:

- A Bangó megdöglik!

Fardi kiszalad az istállóba, és látja, hogy kedvenc lova már az utolsókat rúgja, alig lélegzik. Közelebb hajol a lóhoz, mikor az egy nagyot rúg, és ez volt az utolsó rúgása. A cigány gyorsan előkapja a kést, felvágja a ló hasát, és kiveszi belőle a kiscsikót.

A csikó él, mozog, majd hamarosan lábra áll. A szegény cigányasszonyt illően eltemették. Olyan temetése volt, hogy még messze vidékről is eljöttek az emberek.

Cigányzenekar kísérte utolsó útjára az asszonyt. A virrasztás is három napig tartott. Jó asszony volt, nagyon sajnálták. A lovat meg megnyúzták, bőréből lószerszámot csináltak, meg a fiúnak csizmát, ruhát. A fiú és a csikó együtt nevelkedtek, együtt szopták a tehénkét. Mindketten hamar felcseperedtek. A fiú és a ló nagyon szerették egymást, mindig együtt jártak.

A királynak volt egy gyönyörű szép lánya. A szépséges Ci-like királykisasszony szomorúan ült a palotában. Mikor a lány tizennyolc éves lett, az óriás szörny akarta magának feleségnek.

A király kihirdette a lánykérését.

- Mindenki jöhet lánykérőbe, szegény is, gazdag is, okos is, bolond is, szép is, csúnya is, vitéz is, gyáva is, cigány is, gróf is, herceg is, paraszt is. Aki győz, azé lesz a kiráylány, meg a fele királyság.

Jöttek ám a kérők mindenfelől, mert nagy híre volt a kiráylány szépségének. A szomszédos országok királyfiai, hercegei, grófjai is ott tolongtak a kérők között. Minden legény eljött a viadalra, de volt ott bámészkodó is elég. A viadalra egy óriással kellett kiállni mindenkinek.

Ez az óriás maga a borzalom volt. Ő követelte magának a kiráylányt, de a királynak sikerült rávennie arra, hogy nyilvános viadalon mérkőzzön meg a többi kérővel. Azt gondolta a király, hogy csak akad egy bátor legény a sok közül, aki talán legyőzi ezt a gonosz óriást. Az óriás meg nem félt senkitől sem, tudta, hogy ő fog győzni.

A vitézi próba napja elérkezett. Az óriás nagy karddal a kezében állt ott a palota udvarán és nagy hangon mondta:

- Ide, ide legények! Velem kell megmérkőzni a kiráylány kezéért! Ki akar az első halott lenni?

A legények mikor meglátták az óriást, elment a kedvük a viaskodástól. A gyávábbak az udvar másik sarkába húzódtak, csak messziről figyelték az eseményeket. A bátrabbak közül néhányan az óriás felé léptek. Az egyik herceg fiú bátran odaszólt:

- Itt vagyok te óriás, gyere vívjunk !

- Mit akarsz te vakarcs, mindjárt megeszlek!

Összezsaptak a kardok. A herceg fiú vitézül verekedett, de az óriást nem tudta legyőzni. Úgy vitték el lepedőben, mert az óriás az egyik kezét levágta.

- Ezt most ennyivel megúsztad, a többinek a fejét vágom!

A többi bátor vitéz sem járt jobban. Az óriás sorban ölte meg a viadalban. Mire este lett, már nem volt ellenfele az óriásnak. De még hátra volt két nap, talán akad újabb kérő, aki az óriással viaskodik majd. A király nagy gondban volt a lánya miatt. Nem szeretne volna az óriáshoz adni, mert az biztosan elpusztította volna.

Meghallották a verseny hírét a cigányok is. A második nap délutánja volt. Mondják is Jóskának:

- Te Jóska gyerek! Próbáld meg te is! Tudsz jól lovagolni, a bottal is jól bánsz, majd ott kérj valakitől egy kardot, és vívjál meg az óriással. Még egy nap van a viadalból, ha most elindulsz, időben odaérsz!

- Hát ha úgy gondoljátok, el is mehetek !

- Menj csak bátran, amikor a világra jöttél, azt jósták neked, hogy szerencsés leszel. A lovad is akkor jött a világra mikor te, és ugyanúgy ahogy te. Mert ti nem születtetek, na meg a lóéből

van a lószerszám is, meg a ruhád, csizmád is. Járj szerencsével.

- Akkor már indulok is!

- Jó utat Jóska, sok szerencsét! - kiabálták a cigányok.

A cigánylegény késő este ért oda a királyi palotába. Az udvaron nagy csend volt, mindenki csak halkán beszélgetett mert féltek az óriástól. Az emberek az istállókban voltak, ott beszéltek meg az elmúlt napok eseményeit, a sok vitéz dalia halálát. Az egyik sarokban két ember összebújva sugdolózott. Á legény odamegy melléjük, s mint aki nagyon álmos, lefekszik a szénára. Azt mondja az egyik ember:

- Ezt az óriást nem lehet legyőzni. Meg kellene tudni, miben van az ereje. Most iszik a palotában, mert mindenkit legyőzött, és azt hiszi, hogy nincs ellenfele. De én tudom, hogy ki győzheti le az óriást! Neked megmondom, de el ne mondd senkinek!

- Dehogy mondom, szavamat adom rá!

- Hát idefigyelj! Csak az győzheti le az óriást, akit nem szültek, aki azon jár, amit nem szültek, és ló bőrből van ruhája, csizmája!

- Nahát, én még ilyet nem is hallottam! Ember, és nem szülték, ló és nem szülték, hát ez megfoghatatlan. Én ezt nem értem!

- Nem is kell értened, de tudom, hogy ez a valaki fogja legyőzni a szörnyeteget!

- És ez az ember hol van? Úgy tudom, hogy a cigányok között él a falu végén.

Az meg úgysem fog ide eljönni, nem tudja még az utat sem!

Na, majd megtudjuk holnap. Aludjunk, mert közeleg a reggel.

A legény jól hallotta ezeket a szavakat. Nem egészen értette, de gondolkodni kezdett. Amikor ő született, meghalt az anyja. Amikor a ló jött a világra, annak is meghalt az anyja. Van bőrruhája lóbőrből. Ő lenne az a fiú, aki legyőzi az óriást? Nem hitte ezt maga sem. Lassan eljött a reggel. A király harsonása ébresztette az embereket.

Az óriás kiállt megint az udvar közepére, és gőgösen, kihívóan kiabálni kezdett:

- Hé emberek, eljött a viadal harmadik napja, van-e még bátor ember, aki megverekszik velem?
?

Lassan két fiatalember közelit az óriás felé. Mindkettő herceg fiú volt, a szomszéd országból. Ők is az este érkeztek.

- Jöhettek mind a ketten, egyszerre! -kiáltott az óriás.

A viadal nem sokáig tartott, mindkét fiút súlyos sebekkel borítva vitték el a küzdőtérről. Lassan egy lovas poroszkált az óriás felé. A lovon a cigányfiú ült. Az éjszakai sugdoló ember felkiáltott:

- Itt van lóbőrruhás vitéz, ez kell neked óriás!

- Ki merészel ilyeneket kiabálni! Azonnal bénítsák el azt az embert!

- Itt a méltó ellenfél óriás! Most mutasd meg, hogy mit tudsz?

Az óriás csak a fiúra mered. Ez lenne az, akit nem szültek, ez a ló az, amit nem szültek? Ez a vitéz fog engem legyőzni, mert így jósták meg nekem is.

- Na. vitéz lovas! Gyere közelebb, és vívjunk meg! Még kardod sincs? Ha-ha-ha! Mit akarsz te itten?

- Vitézek! Ki ad nekem egy jó kardot, hogy viaskodni tudjak ezzel az óriással?

- Itt egy jó éles kard! Győzz vele! - s a kardok összecsaptak.

A legény leugrott a lóról, és bátran csapkodott kardjával. Az óriás is erős volt, de sehogyan sem bírta a fiút legyőzni.

- Éljen a bátor fiú! -kiabálták az emberek, és közelebb merészkedtek a küzdőkhöz.

A viadal egyre hevesebb lett. A legény ismét lóra pattant, és az óriás fejét célozta meg vasával. Sikerült egy nagy sebet ejteni az óriás fején. Csúnya, fekete vére folyt lefelé. Az óriás egyre gyengébb lett, lassan leejtette a kardját is, és kegyelemért könyörgött.

- Kegyelem vitéz fiú, kegyelmezz életemnek, örökké hűséges rabod leszek!

- És te kinek kegyelmeztél, hány embert öltél meg a napokban? Nincs kegyelem! És egy nagy suhintással levágta az óriás fejét. Mindenki fellélegzett. Örömujjongással lett tele az udvar.

- Éljen a vitéz, aki legyőzte az óriást, legyen övé a kiráylány és a fele királyság! Éljen, éljen!

A király is odalépett a fiúhoz, és köszöntötte:

- Na fiam, te leszel az utódóm, bátor vitéz vagy. És most meséld el az életedet!

- Uram királyom, életem kezébe ajánlom, én vagyok az a fiú akit nem szültek, olyan lovon jöttem, amit nem szültek, és a ruhám, csizmám is lóbőrből van.

Mikor a fiú elmesélte, hogy hogyan jött a világra ő is, meg a csikó is, és a ruhája a kanca bőrből készült, a király nagyon boldog lett.

- Te fiam szerencse alatt születél, azaz jöttél a világra, biztosan jó uralkodó leszel. És most hadd mutassalak meg a lányomnak. Ha megtetszik, hozzád adom feleségül.

A legénynek tetszett a lány, de a lánynak is tetszhetett a fiú, mert egy-szót sem szólt a házasság ellen. Mindjárt megtartották a kézfogót, majd a lakodalmat. Ott aztán mindenki ehetett, ihatott amennyit csak bírt. Az egész cigánytelep ott volt. Az emberek úgy berúgtak, hogy két napig nem bírtak felállni. Aztán mindenki hazament, a fiatal pár meg átvette az uralkodást. Mindenki szerette őket, mert igazságosak voltak, és segítették a szegényeket. Hírük bejárta a világot. Még most is élnek, ha meg nem haltak.